

၇။ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတခု ပျောက်မှု

ဦးထင်ကျော်သည် သတင်းစာစက်ရာ၌ပင် အခြားသူများနှင့် မတူချေ။ သူ့ဖတ်လိုသော သတင်းကိုမူ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်ဖတ်၍ လှူပေးသည်။ ထိပ်ခုံပုံ၊ လမ်းခုံပုံ၊ ဟောတယ်၊ ကား ခုံပုံ၊ ဝါသနာများကိုပင် တစ်ကြိမ်တစ်ကြိမ်ဖတ်ရခြင်းပင်။ မဖတ်လိုသော သတင်းများကိုမူ လှူညှိစောင်း၍ပင် မကြည့်ချေ။ ဤသို့ဖတ်၍ပြီးနောက် အသုံးကျမည့်အရေးကြီးသောသတင်းများကို ပထမခံစားရန် အပြာဖြင့် မှတ်သားပြီးနောက် ညနေစောင်းတွင်ကပ်ကျေးဖြင့်ညှပ်ယူပြီးလျှင် ဖိုင်တွဲလေ့သည်။

ဦးထင်ကျော်စိတ်သော သတင်းများမှာ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ တကယ်အရေးကြီးသော သတင်းများ၊ အစဉ်အလာကြီးများဖြစ်ပေ။ လာသည့်ကူးဆန်းသောသတင်းများဖြစ်၏။ သူမဖတ်သော သတင်းများမှာ လင်ကွား၊ ပယော၊ ကွားသတင်းများလက်လုပ်ခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်ခြင်း၊ သောရေးနာရေး စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။ ဤအခါက သူ့မိယနှင့် မြန်မာ့လင်းသတင်းစာများသာရှိ၍ အင်္ဂလိပ်စာ တတ်သူများက ရန်ကုန်ခေတ်ကိုမဖတ်ကြ။

ထို့ကြောင့် ဦးထင်ကျော်သည် သတင်းစာစက်ရာမှ ကျွန်သော့သား...

“မိလို့ ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ကျုပ်ဝါသနာက အကြောင်းအရာတခု အပြစ်အယွက်တခုကို သိချင်တယ်ဆိုရင် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်သေသေချာချာ တပ်တပ်အပ်အပ်သိရမှ ကြိုက်တယ်။ အခု သတင်းစာတပ်ပါလို့ အခုပေါ်လာလို့ အခုပျောက်သွားလို့ ကိုတာမျိုးမကြိုက်ဘူး။ ခါကြောင့် ကျုပ်လို့ချင်တဲ့သတင်းလောက်ဖတ်ပြီ မဆိုတဲ့သတင်းတွေဆိုရင် ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မဖတ်ဘူး...ဟုပြောဘူး၏။

ဦးထင်ကျော်သည်ဆိုချေနှင့်နက်ထုတ်ပြန်ပဲ့အလင်းသတင်းစာတနေရာကို နံဘေးမှခွဲခွဲအနံ့ဖြင့် ရေးမှတ်ပြီးနောက်...

“ကြည့်ရမ်းချို ကိုထင်မောင်၊ ဟောဒီထင်၊ အထူး အဆန်း ပစ္စည်းစု ဆောင်းတဲ့ လူတယောက်ဆိုမိကိုးမောက်ပြီး သူ့ခိုး ခိုးသွားပြန်တယ်ဆိုပါကလား”

...ဟု ပြောတာ သတင်းစာကိုလှမ်းပေးလိုက်သဖြင့်ကျွန်တော်လည်း ခဲတံအနီဖြင့် မှတ်သားသောသတင်းကိုဖတ်လျက် ဝိုလေ၏။

ဦးထင်ကျော်ကောက်လက်၍ -

“မိမယ်ချ၊ ကိုထင်မောင်ရဲ့၊ သူ့ခိုး ခိုးသွားဆိုတာ ငွေကိုလိုချင်လို့ခိုးတာမဟုတ်ဘူး၊ ငွေ-ငွေ လက်ဝတ်လက်စားဆိုယင်လဲဟုတ်တာပေါ့မလ၊ သူ့ခိုးများဟောသဝတ်အစားကိုထောင်ထက်နိုင်အမျှ ရောင်းကြတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအထည်ကလေးကပြီး ဝေပီ ချင် ပေပီတာကိုးချ၊ နောက်ခေးဆန်းမှာ ထမိတောင်လိုက်ပြီး ခုတ်နေတဲ့ ဘိန်းစား သူ့ခိုးကိုတော့ မဆိုလိုဘူးပေါ့ချာ၊ ကျုပ်ကကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဝိုးဝိုးတဲ့သူခိုးကြီးကိုပြောတာပါ။ အခု သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ သတင်းက အထူးအဆန်းထဲလူအပ ပစ္စည်းတွေစုဆောင်းတဲ့ သူ့အိမ်က ‘အထူးအဆန်းပစ္စည်း’ တချို့ ခိုးသွားတယ်ဆိုတာကတော့ အတော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်၊ ကာပြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဥပမာပန်းချီ ကားချပ်စာချပ်ဘဲယာအုံး၊ ဒီပစ္စည်းတွေက ခုထည်ငွေထည်ကို အရည်ကျိုလို့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုထင်မောင်ရဲ့ သူ့အတိုင်းပေါင်းမှ သူ့ရဲ့ ဖုတ်စင်နဲ့သူ့ရဲ့ လက်ရာကို တန်ဆိုးထားတတ်တဲ့လူကမှ တကယ်တန်ခိုးပေးပြီး ဝယ်တယ်မဟုတ်လား”

“တုတ်ဘာပေါ့ချာ”

ထုစုဆောင်းရဲ့ ခိုးတဲ့သူခိုးကဒီပစ္စည်းတွေတယ်မှာသွားပြီး ထုတ်ရမယ်လိုတာထိယင်လဲခိုးနိုင်တယ်၊ ဒီလိုအဆန်းအပြားပစ္စည်းစုဆောင်းတဲ့လူတွေလဲရှိသေးတာကိုး၊ ဘာကြာသေးလဲမင်းတုန်းမင်းကြီးသောက်တဲ့ ငွေပလားကို ၁၅၀၀ ပေးပြီး လူတယောက်ကဝယ်သွားတာ အဲဒါမျိုးတွေပေါ့၊ နားထောင်ရမ်းချို ကိုထင်မောင်၊ တံခါးခေါက်သံမဟုတ်လား”

တံခါးခေါက်သံကြားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း တံခါးကိုသွားရောက်ဖွင့်ပေးရာ ဦးဖက်ကြီးဆိုလူနှင့် အပြားညှပ်သည်တယောက်တို့သည် ညှပ်ခန်းဆိုဝင်လာကြလေသည်။ ဦးဖက်ကြီးဆိုသူမှာ ဖခင်တကြိမ် ဦးထင်ကျော်အားအမူအရာအားသွန်သြဉ်ကောင်းစွာမှတ်မိသော်လည်း အပြားညှပ်ခန်းကိုမူ ကျွန်တော်မမြင်ဘူးချေ။

ညှပ်သည်နှစ်ယောက်တို့သည်ကျွန်တော်တို့သွန်ပြသောကုလားထိုင်များတွင်တိုင်ကြပြီးနောက် ဦးဖက်ကြီးက ကျွန်တော်တို့အားနှုတ်ခန်းဆက်စကား ပြောကြားပြီးလျှင် အရေးကြီးသောအမှုသည်တယောက်ကို ဦးထင်ကျော်ထံဝေပီအောင်လာကြောင်း၊ ရှင်းမိတ်ထေရီထမည်မှာ ဦးမင်းနောင် ဖြစ်၍ ဖခင်နဲ့အတူ လူဆိုးလက်တွင်အထူးအဆန်းပစ္စည်းများ တိုက်ခိုက်ယူငင်သွားခြင်းခံရသော အားလမ်းမှ ဦးမင်းအောင်အသိရှိစေကြောင်း၊ ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးထင်ကျော်၏ ထပ်မြင်ချက်ကိုရယူရန်နှင့် အကုတညီတောင်းရန် ဝေပီခွဲခြင်းပြစ်ကြောင်းပြောဆိုကာ ဦးမင်းနောင်နှင့် ပိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

ဦးမင်းနောင်မှာ အသက် ၄၈ ကျော် ၅၀ တွင်းမျှရှိပြီဖြစ်၍ အတော်အတန် ခန့်ညားတည်ကြည်သောရှင်လက္ခဏာရှိသူတယောက်ဖြစ်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာစိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်နေကြောင်း

www.burmeseclassic.com

ကဏ္ဍပေါ်ပေါက်သော အမှုတစ်ခုလည်း သူသည်လက်ထဲတွင် သတင်းစာတွေများဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်ထား၏။ သူသည် ညောင်နီတောင်းသို့ ဝင်လာ လျင်လာခြင်း ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ ကုလားထိုင်လွှတ်တည်းပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။

ဦးထင်ကျော်ကလည်း ငြိမ်အေးဆေးဆေးဆောင်ဖြင့်—

“ကျွန်တော်ကိုယ် အသက်သတင်းစာဖတ်ပြီး ဖိစင်ကြောင်းပြောနေကြပါသေးတယ်။ အခုလို လူချင်းတွေ့တာ ဝမ်းသာပါတယ် ဦး မင်း နောင်၊ ကျွန်တော် သို့ ဘယ်လိုကူညီရမလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါသေး”

(နောင်)။ ။ အင်မတန်ဆိုးဝါးတဲ့ ကိစ္စပါပင်ဗျာ။ ငွေဆိုလည်း ဘယ်လောက်ဘဲ ပါသွားတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အခုတော့—

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်က ဝင်၍ “ကဲလေ... ဒီလောက်လဲ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ကွဲ့၊ ဦးမင်းနောင်၊ စိတ်ကို တင်းစပ်ပါဗျာ၊ ဟောဒီက ဦးထင်ကျော်သို့ ကူညီပေးနေရာကျပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား အပြစ် အပျက်သာ ပြောရမ်းပါသေး”

(နောင်)။ ။ ကူညီပါအုံးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ ခွေးရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုလည်း ဒီလောက် အရေးကြီးလှပါဘူး။ အခုတော့ ကျွန်တော် အစိုးရ ပစ္စည်းခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခေါင်းဝေါ်မှာ တာဝန်ကျပြီး သူပြုလာသင် ဘယ်လောက်များ ဖြည့်တန်လိုက် ပြောလိုက်မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် တွေးခဲမကြည့်ဝံ့ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဒီတော့ ကူညီကြမယ် ဆိုလည်း အခုလို လုပ်ကြပါ။ ဘယ်လိုအလိုက်ရလို့မရ ဘယ်လောက်ဘဲ ငွေကျန်ကုန် အရေးမကြီး ပါဘူး။ ကျွန်တော် နိုင်ပါတယ်”

(ကျော်)။ ။ “အမှု အပြစ်အပျက် အမိန့်ရှိပါသေး ဦးမင်းနောင်”

“ဘားလမ်းက ပစ္စည်းအဆန်းအပြားတွေ မောင်းတဲ့ ဆိုင်ရှင် ဦးမင်းအောင် ကိုတော့ ကြားသွားကောင်း ကြားသွားပါလိမ့်မယ်”

ဦးထင်ကျော်က ဦးမင်းအောင်ဆီသို့ ညီဝင်လိုက်၏။

ကျွန်တော်က ဦးမင်းအောင်ဆီ ညီဝင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အကို ဦးမင်းအောင်က သားမယား မရှိဘူး။ သူ့ဝါဒနာက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ထူးထူးဆန်းဆန်း အလှူတပ ပစ္စည်းတွေ ရှေ့ဆောင်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ဝါဒနာနဲ့ ခဲ ပစ္စည်းများမယ်ဆိုပြီး အောက်ထပ်မှာ ‘ကြူရီယံ’ ဆိုင်ကလေး ဖွင့်ထားပြီး အပေါ်ထပ်မှာ နေပါတယ်ခင်ဗျာ။ အခန်းက သိပ်ပကျယ်လှပေပဲ။ အတော်အတင့်ပဲပါတယ်။ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ အမျိုးမျိုး၊ ခွေထည် ငွေထည်၊ ရွေးခတ်က အနုအချိန် အထိ ဝက်၊ အမျိုးမျိုး၊ လက်နက်အမျိုးမျိုး၊ သတ္တဝါ မျိုးစုံရဲ့ သေရ အလယ် ငါးအမျိုးမျိုးရဲ့ အရိုး၊ ခရု၊ ယောက်သွား၊ ချဲ့အမျိုးမျိုး၊ ရွေးမြန်မာ ဘုရင်များရဲ့ လက်ရေးပု၊ ဗုဒ္ဓပုံပေါ်ပေါ်၊ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ စာအုပ်စာအုပ်၊ ရွေးဟောင်း ပန်းချီကားတွေ၊ အင်မတန်ပန်းပု ရုပ်လုံးတွေ၊ လှေ၊ လှေဆန်းဆန်း၊ ရွားရွာ၊ ပါးပုစည်းပုစည်း၊ ခွံတာချည်း လိုလိုပါသေး။ ထိုက ပစ္စည်းတို့ကို မောင်းလဲမောင်း၊ ဝယ်လဲဝယ်ပေးခင်ဗျာ။ ဒီရွေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ရွာပျံ့ရတတ်တဲ့ ရပ်ရပ် များတော့ ဗဟုသုတလဲ အင်မတန် ဖြည့်စုံပါတယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုမှာ နာမည်အမိုင်းတစ်ခု၊ သို့မဟုတ်

www.burmeseclassic.com

ရှိတဲ့ ပစ္စည်းသား အားလုံးမှလ ပင်ကိုယ်အစစ်အမှန်ချည်းဘဲ ခင်ဗျ။ အတုဆိုလို့ တခုမှမရှိဘူး၊ သူ့ ဆီကို သွားပြီး အတုကို ညာရောင်းလို့ မရဘူး၊ ဝီထက်မှာ သည်ခလောက်မဟုတ်ဘဲ ပြည်စံပြီး ကျမ်းကျင် ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ နိုင်ငံခြားသားတွေကောင် ဦးမင်းအောင် ဆိုင်က ပစ္စည်းဆိုလင် စိတ်ချ ကြတယ်”

ဦးမင်းခနောင်သည် မျက်နှာက ချွေးများကို လက် ကိုင် ပု ဝါခြင် ထုတ် လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍...

“ထုကမိန်းမမရှိဘူး၊ သူ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ အချိန်ကုန်ပြီး ပျော်နေတဲ့ လူတယောက်ဘဲခင်ဗျား၊ သူ့မှာ အယူအဉာဏ်သားလူထွက်တယောက် ငှားထားတယ်၊ အဲဒီလူက ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်သင် ရှင်းလင်းပြီး သိုင်ကိလဲ ကြည့်ရှုရတယ်၊ ဥပမာလဲ ဒရဂပ်အဖြစ် စောင့်ရတယ်၊ သူ့ မိန်းမကတော့ အိမ်ထောင်ထိန်းပြီး အကို့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရတယ်ခင်ဗျ။ ဦးမေ့ သူက ဟော်တယ်မှာ အစား များပါတယ်၊ ဒါနဲ့ မနေ့ကမနက် စောစောရထားနဲ့ အကို့မှာ ပြည်မြို့ကို လိုက်သွားပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကိစ္စက ပြည်မြို့ကတည်း သရဖယ် မှီမှာ တယ်၊ အင်စုယ်နဲ့ ထုကားတဲ့ အစွပ်နဲ့ ခုန့်တယ် သတင်းကြားလို့ လိုက်သွားတာဘဲ၊ ဒီလို ခဏ်းထွက်တော့ အိမ်မှာ စိတ်မချလို့ ကျွန်တော် ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ထားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ အိပ်ယာလိပ်နဲ့ အဝတ်ကလေး အနည်းအကျဉ်း ယူပြီး သူ့ အိပ်ခန်းမှာလာအိပ်တာကိုခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က ညမှာ ဟော်တယ်သွား၊ ဗီလီယက်ခုံသွား၊ ကလာပ်သွားနဲ့ ဝါတိုင်း အိပ်ပြန်ယင် ၁၂နာရီမကျော်မချင်း အိပ်ပြန်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အဲဒါက ကျွန်တော် ဝါသနာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ညမှာ ငါ့အကို့အိပ်မှာ စောင့် ရှောက် အိပ် အိပ် ဝိုတ်ယံထိတဲ့ စိတ်နဲ့ ၁၂နာရီမထိုးခင်ကလေး ကလပ်က ပြန်လာတော့ အကို့ရဲ့ အိပ်ခန်းဟာ ပွင့်ပြီး အခန်းထဲမှာ ပုလိပ်တွေရောက်နေတာကိုခင်ဗျ။ မြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော် ၂နာရီလောက် လစ်သွားတဲ့ အခိုက်ကလေး ခုလို မြစ်ရတာဘဲခင်ဗျား၊ ပုလိပ်အင်စပိတ်တော်ပြောမူက ဒီလိုတဲ့ ခင်ဗျ”

“ည ၁၁ နာရီ မိနစ် ၂၀ မှာ ပတ္တရောင် လျည့်လာတဲ့ အခါမှာ မြင်းရထား တစီး ဟာ ခပ်ပြည်းပြည်း ကားလမ်းအတိုင်း မောင်းမောင်းမြင်ရသတဲ့ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ နောက် ၁၀ မိနစ်ကြာလို့ နောက်တခေါက် ပြန်လာတော့လဲ မြင်းရထားဟာ ဟိုအက် က ပြန်လာ ပြီး ခပ် ပြည်း ပြည်း မောင်းမောင်းမြင်သတဲ့၊ မြင်းရထားကလဲ ဒီမြင်းရထားဘဲတဲ့၊ ဒါနဲ့ သူလဲမသက်လို့ ရထားနံပါတ်ကို မှတ်ထားလိုက်တယ်၊ ရထားနံပါတ်က (၁၃၆) တဲ့ ခင်ဗျ။ ဒီနောက် ၁၁ နာရီ မိနစ် လေးဆယ်မှာ ပုလိပ်သားတယောက် ပတ္တရောင်လျည့်ပြီး အလာမှာ ဦးမင်းအောင်ထိုင်ခန်းနဲ့ မျက် နှာချင်း ဆိုင် လမ်းယိုဘက်မှာ မြင်းရထားတစီး ရပ်နေတာ မြင် ရသတဲ့ ခင်ဗျ။ အဲဒီအချိန် လူတယောက် ဦးမင်းအောင်တိုက်ထဲက လက်ဆွဲသားရေအိတ်နဲ့တုတ် ပစ္စည်းတခုကို ထုတ်လာပြီး မြင်းရထားပေါ် တက်၊ ရထားပေါ်လဲရောက်ရော ရထားသမားက မြင်းကို ကြာပွတ်နဲ့ရိုက် အပြင်း မောင်း သွား ပါလေရောတဲ့ ခင်ဗျ...”

“ဒီတော့မှ ပုလိပ်သားလဲ ဗွဲအားသင့်ကြည့်နေရတာ သတိ ရပြီး မြင်းရထားနောက် ခြေးလိုက်၊ ပါးစပ်က စီစီပုတ်၊ ကုန်သည်လမ်းအတိုင်း ရွှေ့ထက်လဲ မောင်းမြင်ရတာ ၃၂ လမ်းက ချိုးဝင်ပြီး မျက် ခြေ ပြတ် သွား တာ ဘဲတဲ့ ခင်ဗျား၊ ဦးမေ့ မြင်းရထား နံပါတ် ကို တော့

www.burmeseclassic.com

ထက်နှိပ်ခတ်ပြီးနဲ့ နှစ်ခါ သုံးခါ ထိုးကြည့်လိုက်ရလို့ မြင်ချပြီး ကောင်းကောင်း မှတ်မိလိုက်သတဲ့ ခင်ဗျ။ မြင်းရထားနံပါတ်ကလဲ (၁၃၆) သဲတဲ၊ မြင်းရထားပေါ် တက်သွားတဲ့ လူဟာ ဘောင်းဘီဝတ်ထားပြီး ခေါင်းမှာ ဦးထုပ်တော့မပါဘူး၊ လူက ပုပု တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ဆိုသကဲ့သို့ ခင်ဗျ။ ဝါနဲ့ သူလဲ မြင်းရထားကို ပျက်ခြေပြတ်ကွားပြီးတဲ့နောက် ပြန်ပြေးလာတော့ ကင်စပိတ်တော် ဦးဆန်းမောင်လဲ ဝီဒီသံကြားလို့ ဘားလမ်းထိပ်ကို ရပြေးလာတာနဲ့ ပန်းခြံထောင်နားမှာ လူချင်း ဆုံမိကြတယ်ဆိုတဲ့ ဒီတော့ သူတို့လဲ အကိုနေထဲတိုက်ဆီကို ပြန်လာပြီး မသင်္ဘောတာနဲ့ တံခါးကို အပြင်ကခေါက်၊ အထဲကလဲ အာ သံမှူးကြား ရတာ နဲ့ ပိုမသင်္ဘောဘဲ ဖြစ်လာပြီး နောက်ဖေးဖီးပို ပြုတင်းပေါက်ကို ခိုက်ချိုးပြီး အထဲဝင်ကြပါရောတဲ့ခင်ဗျာ၊ အထဲရောက်တော့ မီးပိုနဲ့ကပ်နေတဲ့ အခန်းထဲက ညည်း သံလို့လဲ ကြားရလို့ ရေထားတဲ့တံခါး အသာ တွန်းဖွင့် ဝင်ကြည့်တော့ မောင်မိုးတို့ လင်မယားကို ကြီးနဲ့ထပ်ပြီး ပါးစပ် အဝတ်ဆို ထားတာ မော့ရ သတ် ခင်ဗျာ၊ မောင်မိုးဆိုတာက စစ်သားလူလွှတ်၊ အကို ဆိုမှာ အကူ အညီ လုပ်နေတဲ့ လူတဲ၊ သူပြောတာက အောက်ထပ်မှာ ငြေမံဆိုလို့ကြားလို့ အားကစား လေ့ကျင့်တဲ့ ဓာင်းပျော်ကြီးတွေ အလွယ်တကူ ရွေ့တာနဲ့ အဲဒီ တင်း ပုတ် ကို ကိုင် ဆင်း လာတော့ တံခါးပွင့်နေတာ မြင်ရလို့ တံခါးနား သွားအကြည့်မှာ နောက်ကနေပြီး လူကယောက်က ဖမ်းချုပ်တာပါဆိုတဲ့ခင်ဗျာ။

(ဦးထင်ကျော်က ကော့ပြတ်၍)။ “သူ့လက်ထဲက တင်းပုတ်ကိုတော့ အဆုံးမပြုနိုင် တော့ ဘာပေါ့”

“ဖမ်းအချုပ်လိုက်မှာ ကိုယ့်လဲ ကြောက်အား လန့် အား နဲ့ နောက်ပြန် တချက်တော့ ခိုက်ထိပ်ပါသတဲ့ခင်ဗျာ၊ သူ ခိုက်ထင်တော့ သူခိုးမျက်နှာ နဲ့နဲ့ တိသွားတယ်ထင်တယ်တဲ့၊ နို့လေပဲ နောက်ပြန်ခိုက်ထုတ်အတွက် မကောင်းကောင်း ပစ်လိုက်ဘူးလို့ ပြောပဲတယ်”

“အင်း ပြောပါအုံး”

“အင်း... ဟတ်လောက်ပါတယ်”

“ခါထက် ဦးထုပ်ကြည့်ပြီး ဦးထုပ်အောင်းသလို့ ပုံပန်း၊ သူ့အကျင့်စာရိတ္တ၊ သူ့ကျန်မာရေး၊ အာရုံစိုက်၊ သူ့နေထိုင်တဲ့ နေရာပူပြင်း ပြောနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား ရဲ့ထောက်ကြီး ခင်ဗျာ”

(ဦးထင်ကျော်က ဦးထုပ်ကို စာပွဲပေါ် သို့တင်လိုက်ရင်း မျက်နှာ ခပ်ပွန်းပွန်းဖြင့်) “ဟာ... ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဦးထုပ်ဆိုတာမျိုးဟာ တလက်ကတလက် ပြောင်းသွား တတ်တာမျိုး မဟုတ်လား၊ ဦးမင်းနောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မှန်းစပ်ခင်ဗျာ ဦးမင်းနောင် ဦးထုပ်”

ဦးထင်ကျော်သည် ဦးမင်းနောင် လှမ်းပေးသော ဦးထုပ်ကို ကြည့်လျက် “ဒီဦးထုပ်က အတောအားစားသဲ ခင်ဗျာ၊ အိပ်ထဲက လင်ကျန်တဲ့နက် ကုမ္ပဏီကလပ်တာ နှစ်ဆယ် အင်္ကျီချုပ် တန်တယ်၊ အသစ်ကြီး ခိုသေးတယ်၊ ဝယ်တာကြာသေးမယ် မထင်ဘူး၊ အတွင်းဘက်မှာ နှောင် ဆိုတဲ့ နာမည် အတိုကောက်တောင် ထိုးထားသေးတယ်”

“မုန့်ပါခင်ဗျား၊ ရိုးတိုက်က ဝယ်တာပါ နှစ်ဆယ် ပေးရပါတယ်၊ ဝယ်တာ တပတ်လောက်ဘဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဒီဦးထုပ်ဟောင်းယင် ဦးမင်းနောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကိုယ့်တပည့်လက်သား တယောက်ကို ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီလူကတောင့် သူ့ သားသမီး စသမျှ ပြုတတ် ပေးချင်ပေးမယ်၊ နီးစပ်ရာ ဆင်းရဲတဲ့ မိတ်ဆွေတယောက်ယောက်ကို ပေးချင်ပေးမယ် အရွယ်အစားဆိုတာပဲ ခေါင်းစာချိုးမပြီး စုပ်ပြီး ထောင်းကြမှတ် ဒီတော့ နောင်အချိန် အထော်ကြာလို့ ဦးမင်းနောင်ရဲ့ ဦးထုပ်ကို အလုပ်သမား လူကြမ်းတယောက်လက်ထဲမှာလွှဲလှော် ဦးမင်းနောင်ရဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်မလဲ ဦးမင်းနောင်”

(စိတ်ပျက်သော မျက်နှာနှင့်) “ခါလဲ မုန့်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီတော့ အခု ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ဦးထုပ်ဟာ အမှုအတွက် အဆုံးမကျတော့ဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော်က စိတ်လဲ မပြောသေးပါကလား၊ ဦးမင်းနောင် ဦးထုပ်ကို တားသတ်ထားခဲ့ ပါလေ၊ ခါမလဲ၊ ပုလိပ်ကိုတော့ အသိပေးလိုက်ပါသုံး ထုတ်လဲ ဒီဦးထုပ်ကို ကြည့်ချင် ပါလိမ့် အားမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဦးမင်းကြီးက အမှုကို လွှဲပြောင်းပြီး ခြစ်ဆဖြင့် ဂရုတစိုက် ဆောင်ရွက်ပေးပါမည် အကြောင်းနှင့် ထပ်လောင်း ပြောဆိုလေရာ ဦးဆင်ကျော်လည်း နေရာမှ မက်တတ်ရပ်၍ ဦးမင်းကြီး နှင့် ဦးမင်းနောင်ကိုပါ နှစ်ဆက်ယင်း ပိမိအား လွှဲအပ်ပြီး အမှုတရကို မည်သည့် အခါမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ မနေတတ်ကြောင်းဖြင့် အေးပေးစကား ပြောကြားလေ၏။

ထို့နောက် အမှုသည်နှစ်ယောက်တို့လည်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေသည်။

မည်သည့်မျှား ပြန်သွားပြီးနောက် ဦးဆင်ကျော်သည် စေးတံကို မီးညှိလျက် ဦးမင်းနောင် ပေးခဲ့သော ဦးထုပ်ကို ဇာဂဏာတရဖြင့် ညှပ်၍ ကိုင်ပြီးလျှင် အလင်းဆောင်ရသော ပြတင်းပေါက် မှီရာသို့ ကုသွားပြီးနောက် အတန်ကြာ လှင့်တော့ ကြည့်ရှုလျက် မှီလေ၏။

(ကျွန်တော်ဘက်သို့လှည့်၍) “ကျွန်တို့ ဦးမင်းနောင်ကို ပြောလိုက်တာ၊ အထော် မိတ်ပျက်သွားရှာတယ်ဗျာ၊ ဦးထုပ်က အထော် ထူး ခြားတဲ့ ဦးထုပ် တလုံး ဘဲကိုတင်မောင်”

“တယ်လို့ ထူးခြားတာလဲဗျ”

“ဆောင်းတဲနေရာမှာ ဝိုင်းဝိုင်း စက်စက် ဖြစ်နေလို့ကတာ အင်တိုတာလို့ မှောက်ထားတဲ့ အတိုင်းပါ။ တန်တော့ ဆောင်းတဲလို့ဟာ သူ့ခေါင်းကို ပီလောက် လှီးဖောက် ပုတ်ခံထားသလား မပြောတတ်ဘူး၊ ကြည့်စမ်းပါအုံး ကိုတင်မောင်ရယ် ဟား...ဟား”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ တယ်ဝိုင်းလဲ ခေါင်းပါသ”

“ဒီမယ်ဗျ၊ ဦးထုပ်က အပျော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒေသဦးထုပ် အမာမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဒီဦးထုပ်ဟာ ဆောင်းတဲလို့ခေါ်ခေါ် အကျဖြစ်ရမယ်ဒေါ်မေ့တတ်သဲ တခါမှဆောင်းရသေးတာလို့ ဆိုရမယ်၊ ဦးထုပ်က သိပ်ပျိုးမကောင်းပါဘူး၊ ဒီတော့ တံခါးကွက် ဖြစ်မကောင် ဆောင်ခါပေးပြီး မှာလဲဦးထုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူဟာ ရိုးရိုးဦးထုပ်ပုံနဲ့သာ ဆိုက် တန်ကိုမတန်ဘူး”

(ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍)။ “ဒီတော့ ဘာလုပ်သလဲသိလား၊ ရိုးရိုး ဦးထုပ် တလုံးဝယ်၊ ဦးထုပ်ရောင်းတဲလူကဖြစ်စေ၊ မိတ်ဆက်မယောက်တောက်က ဖြစ်စေ၊ အကြံပေးလို့ သူ့ခေါင်းနဲ့ တော်တော် ပြင်ယူတယ်၊ ကျုပ် မိတ်ဆက် ရေးရေးငွေနဲ့ အပူခတ် ပေးပြီး သူ့ခေါင်းပုံဖြစ်အောင် ပုံနှိပ်ယူတယ်၊ ကြည့်ပါသားဗျ၊ အတွင်းက သားရေပတ်နှုတ်ခမ်းသားတွေ တွန့်နေတာ၊ ကျုပ်ထင်ယင် သိပ်တော့ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဦးထုပ်ကလဲ သိပ်ပြီးအစိုးမတန်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီအချက်နှစ်ချက်ကို ခေါင်းစပ်ကြည့်လို့က ယင် ဒီဦးထုပ်ဟာ ပိုင်ရှင် အဆောက်ရဲ့ ဦးထုပ်ဘဲဖြစ်ရမယ်လို့ ဆင်ခြင်ချက်လာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲ ဒီအပေါ်ကို ကြည့်ကြည့်စို့၊ ဦးထုပ်ပေါ်မှာ ခုံ အမောင်းတွေ အောင် မရှိဘူး၊ ကညလုံး ဆောင်းနေတယ်တာအား၊ ဒီလိုရပ်ရပ် အရွတ်ရဲ့ အမျိုးမျိုးတိုက်တတ်ပြီး အထော်အတန် ဂုဏ်သရေရှိတဲ့လူ စည်းကမ်းရှိတဲ့ လူကယောက်ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီ ပေပုံ အလင်းရောင်မှာ တော်စီ မှန်ဘိလူးနဲ့ ဆေးယေချာချာကြည့်မင် ဘေးနှုတ်ခမ်းသားပြောပြနေရာမှာ အပြုမူကလေးတွေ ကပ်နေတာတွေရမယ် ကြည့်စမ်းကိုတင်မောင်”

ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော်ပေးသော မှန်ဘိလူးကိုယူ၍ ကြည့်ရာ သူပြောသည့်အတိုင်း ဘေးနှုတ်ခမ်းသား အပြောပိုင်းပေါ်တွင် အပြုမူကလေးများကိုမြင်ရလေ၏။

မိဟာတွင်မကသေးဘူး ကိုတင်မောင်ရဲ့ အတွင်းခံ သားရေပြားအောက် သီးနဲ့တိုက်လို့ မရှိတဲ့နေရာမှာ ဒီအပြုမူကလေးတွေ ဂျုံမှုန့်လိုအပြုမူကလေးတွေ အထော် များများ ရပြီး တချို့နေရာမှာ ခဲပြီးနေတာတောင် တွေ့ရတယ်၊ ကဲ...ဒီတော့ ခင်ဗျားဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ဒီလူဟာ အလုပ်ပုံကခုနဲ့ အောက်အသွယ်မိုက်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ အလုပ်ရုံ ထရုဒမှာ အလုပ် လုပ်ရမယ်၊ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ဗျ၊ အလုပ်ပုံကခုနဲ့ အနီးမှာယင်လဲနေရမယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ယင်လဲ ဂျုံမှုန့်လို အမှုန့်မျိုးထွက်တဲ့ အလုပ်ပုံနဲ့ကို မကြာခဏပြတ်ဘူးရမယ်”

“ဟုတ်သားပေါ့ ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားခဦးစားတာ မဆိုပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အရာအားလုံးကို စေခန့်ပိုင်းခြား ကြည့်မယ်ဆိုရင် အကယ်၍ ဒီလူဟာ ဂျုံမှုန့်တို့လို တာတို့လို ကြိတ်တဲ အလုပ်ရုံ တပုံနားကို အမြဲပြတ်သွားမင် ဒီအပြုမူကလေးတွေဟာ ဦးထုပ်အပေါ်မှာသာ ကပ်နေရမယ် မဟုတ်လာဗျ၊ အကယ်၍ အလုပ်ရုံမှာ အကုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး ချိတ်ကခုန်မှာ

ချိတ်ထားမယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် လေထဲက ဆပြုလွန်တော့ ပါလာပြီး ဦးထုပ်ထဲကို ဝင်နိုင်ချင် ဝင်နိုင်မယ်ပေါ့ ကိုတင်မောင်”

ဦးထင်ကျော်သည် ဦးထုပ်အတွင်းဘက်ကို လွန်လှေ့၍ သားရေလိုဏ်နီအောက်ဝက်အကျန် ကြည့်ရှုလေရာ ဆပြုပုန်ကလေးများကို သားရေနှင့် အဝတ်ခြားများ၌၎င်း၊ ချုပ်ခိုးများခြား၌၎င်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဟတ်တယ်ဗျို...အတွင်းမှာလဲတွေ့ရတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်လက်ထဲမှ မှန်ဘီလူးကိုယူ၍ ဦးထုပ်ကို ဆက်လက် ကြည့်ရှု စစ်ဆေးပြန်လေသည်။

“ပြီးတော့ တခုမှီးသေးတယ် ကိုတင်မောင်၊ ဦးထုပ်ဆောက်ကပ်တဲ့လိုဏ်နီမှာ အစေး အညှော် တွေကပ်ပြီး ညိုနေတာဟာ နံဘေးတဘက်ထဲချက်နဲ့ နောက်မက်မှာသာ များတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆံပင်ကိုကပ်အောင် စာမင်လုပ်ထားတာနဲ့ လူတယ်၊ ဒါကြောင့် မိချေးတော့ဟာ သေးမှတ်စက်နဲ့ နောက်မှာများတာပေါ့၊ တကယ်လို့ ချွေးထာ ထွက်မယ်ဆိုရင် နဖူးနဲ့ တည့်တည့် ရှေ့ဘက်မှာ များမှာပေါ့”

ဦးထင်ကျော်သည် ဦးထုပ်သားရေဖက်နှင့်လိုဏ်နီနံဘေးများကို မှန်ဘီလူးဖြင့် ဆက်လက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိပြန်၏။

“အလို...ဟောဒီမှာ အပေးကလေးကချောင်း၊ ဒီမှာလဲတခု စားပွဲပေါ်ကစာကစားအလယ် လေး ထွက်လိုက်စမ်းဗျာ...ကိုတင်မောင်”

ဦးထင်ကျော်သည် ပိုးလိင်းနှင့် နံဘေးသားများတွင် စိက်နေသော အပေးကလေးများကို စာကစားဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ညှပ်၍ယူပြီးကျင် စကျူ အပြုတလုပ်ပေါ်တွင် စင်ထားလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဆံပင်ရှည်ကဲ့သို့ အပေး ၄-၅ ချောင်း ရရှိလေသည်။

“ဟိုဘက်ခြမ်းမှာလဲ ရှိသေးတယ် ဦးထင်ကျော်”

“နေပေစေ ကိုတင်မောင်၊ ဒါက ပုလိပ်အတုက ချွန်ကလေးဦးမယ်၊ သူတို့ရဲထောက်ထက်က ခေတ်စားနည်းအရ စစ်ဆေးချင် စစ်ဆေးလိမ့်ကဲ့မယ်”

(တွေ့ပေါ်၌ တင်ထားသော အပေးများကို ကျွန်တော်၌ကြည့်ပြီးနောက်...)

“အပေးလေးတွေက တယ်ကြမ်းမပါကလေး၊ မြင်းပေးများလားမပြောတတ်ဘူး”

“ဇုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကိုတင်မောင်၊ ဒီလို ဆံပင်ကြမ်းကြမ်းမျိုးဟာ ဒီလိုပုံသဏ္ဌာန်ရှိတဲ့ ခေါင်းမှာ တွေ့ရတယ်တယ်”

“ဟတ်တယ်၊ ဆံပင်က ထူထူကြမ်းကြမ်းပျ၊ ဒီအထဲက နံရံချောင်းက ပြုရောင်တောင် သန်းချေပြီ”

“ဟတ်တယ်ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်တို့ အတော်အတန်တော့နေရာကျပြီ၊ ဒါထက် ဒီဦးထုပ် ထောက်တဲ့ခေါင်းပုံအရ ကျုပ်လုပ်ထုချင်ပါသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့ ခပ်သုတ်သုတ် လုပ်မှဗျ၊ ဒီခွည်း ကျုပ်လက်ထဲ ရှိမှန်းသိရင် ပုလိပ်က ယူချင် လာယူလိမ့်ကဲ့မယ်”

ဤကဲ့သို့ ပုံစံအကြမ်းပြုလုပ်ရသည့် အလုပ်မျိုး၌ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်တို့၏ ထမင်း
ချက်ဆရာ မောင်ဘိုးလှအား ခိုင်းစေတတ်သည့်အတိုင်း မောင်ခိုးလူကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဦးထုပ်၏
အတွင်းဘက် အချင်းထိပ်ခံအကျယ်ကို တိကျစွာရရှိနိုင်စေရန် ဦးထုပ်ကိုစွပ်ပြုတိုင်းကွာကာ ပလာ
စတာဖြင့် လှူဒါန်းခေါင်းခံတစ်ခုကို ပြုလုပ်ပေး၏။

မည်သို့မည်ပုံလုပ်ရန် မောင်ခိုးလှအား ညွှန်ကြားချက်များပေးပြီးသော် ဦးထင်ကျော်သည်
မိုးမြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဖျော်ကလေးကိုယူ၍ ဦးထုပ်၏ 'အချင်း' ကို အသေအချာ တိုင်းကွာ
လျက်ရှိလေ၏။

“အများ ၆ လက်မခွဲ ၁၀ ပုံ ၉ ပုံ ထက်မ၊ အနိမ့်လက်မခွဲ ၁၆ ပုံ တစ်လက်မ စီတော့ကို”
ဦးထင်ကျော်သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြောသကဲ့သို့ အတိုင်း အသွားလက်မ အစိတ်အပိုင်း
များကို ရေတွက်ဆင်း စက္ကူ ထချပ်ပေါ်တွင် ခံကံဖြင့် တွက် ချက် လျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက်
ဆက်လက်၍ “အောင်မယ် ဖွမ်းမျှချင်း ၉၅ ဒဿမ ၆ တောင် ဝှက်ကလေး၊ အတော်ကြီးတဲ့
ခေါင်းဘဲမျို၊ ကျက်စည်းကစီလိုကုံးမျှ ကိုတင်မောင်၊ ဟိုဘီရိုထဲက အင်္ဂလိပ်လိုလိုဆိုတဲ့မနုဿသတ္တရ
စာအုပ်ကြီး လှမ်းလိုက်စမ်းကွာ... ကျွန်တော် ဆပ်မေ့ဝေ ပြန်နေတယ်”

ကျွန်တော်က စာအုပ်ကိုယူ၍ လှမ်းပေးလိုက်ရာ ဦးထင်ကျော်သည် စာမျက်နှာတစ်ခုကိုလက်ညှိုး
ပြင်ထောက်လျက်...

“တွက်တဲ့နည်းက အကျယ်ဆုံးအနံ့ကို အကျယ်ဆုံး အများအတိုင်းအတွာနဲ့ စား ၁၀၀ နဲ့
မြောက်၊ ရတဲ့ရသာခံဟာ (၈၀) သို့မဟုတ် ၈၀ ထက်ကျော်လျှင် ဒီခေါင်းမျိုးကို ပခေရီခက်လက်
ခေါ်တဲ့ ခေါင်းပု၊ ခေါင်းလုံးမျိုးလို့ ခေါ်တယ်၊ အကျယ်၍ ၈၀ ထက် နဲ့မင် ဒီခေါင်းမျိုးကို
ခိုင်လံအိုခက်လက်ဆိုတဲ့ ခေါင်းရှည်မျိုးလို့ခေါ်တယ်၊ အခု ဦးထုပ်ပိုင်ခွင့်ခေါင်းကတော့ ခေါင်းပု၊
ခေါင်းလုံးမျိုးထဲမှာတောင် အကြီးစားမျိုးဖြစ်တယ်”

“တယ်လဲသေချာတာတဲမျို”

“ဟင်း... ကျုပ်တို့အလုပ်က သေချာနိုင်မှတန်ကကျတာကိုးဗျ”

နောက်မိနစ် ၄၀ ခန့်ကြာလတ်သော် ဦးထင်ကျော် ဓာတ်ခွဲခန်းမှထွက်လာ၍ မောင်ခိုးလှမှာ
မိမိခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ဦးထုပ်အတိုင်းအသွာအရ ပလပ်စတာပုံ ပြုလုပ်ပြီးစီးပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်
ပြောပြလေသည်။ ထိုစဉ်ကပင် ထပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်ကစဉ်ပေးရာ
ပုလိပ်သားတယောက် ဝင်လာပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်အား ထိုအခါပေးပြီးလျှင် ဓာတ်ခွဲခန်း
ပေးလေသည်။

စာမှာ အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းကူးထံမှ စာဖြစ်၍ ဦးအုန်းနောင် ပေးခဲ့သော ဦးထုပ်ကို
ပုလိပ်သားကလေးလက်သို့ ပေးထပ်လိုက်ရန်ဖြစ်လေသည်။ ဦးထင်ကျော်လည်း ကျွန်တော် သက်သ်
မျက်လုံးတဖက်ကို မသိမသာမှီထဲပြုပြီးနောက် ဦးထုပ်ကို ယခင်ကစက္ကူများဖြင့်ပင်ထုပ်ပြီးနောက်
ပုလိပ်သားလက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော်ကခေါ်သဖြင့် ဘုရား အလုပ်ခန်း ထဲသို့လိုက်
သွားရာ နဂါး နားထပ် နောက်ခေ့မှစ၍ စက်ဝိုင်းတစ်ခုသို့ အပေါ်ပိုင်းတွင် ဝိုင်းစက်နေကြသော

လွတ်ငြိမ်းခေါင်းရံတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ဦးခွံပုံကိုလေ့လာသော်လည်း ခွံတော့ကွက်မှာ မှန်များကာတား၏။

ဦးထင်ကျော်သည် မောင်မိုးလူထွေးကျပ်နှင့် ၎င်း၏ လျှော်မြှုပ်လုပ်ခြင်းကို ချီးကျူးပြီးနောက် ပလပ်စတာရုပ်ခြံခေါင်းပုံပေါ်တွင် လျှော် ပကတိ ဆံပင်ပေါ်၍နေသည့်အနေအထားအတိုင်း ဆံပင်မွေးကလေး ၁၈ မွေးခွံကို မခြောက်စာခြောက် စို့နေသော ပလပ်စတာ ပေါ်တွင် နေရာကကာကလေးဖြင့် ဖိတ်ရှည် လက်ရှည် တိုးစိုက်လျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် မှန်ဘီလူးဖြင့် အပေါ်မှစီးကြည့်ပြီးလျှင် အလွန်သေးငယ်သော 'ကွန်ပျက်' ကလေးဖြင့် ဆံပင်မွေးများ တိုးစိုက်ကာ သော တွင်းကလေးများ၏ အချင်းကိပ်စ အကျယ်ကို တိုင်းသွားချက်ရှိလေသည်။

“ဒီမယ် ကိုယ်တော်မောင်၊ ဆံပင်မွေးကလေးရဲ့ အဖွင့်ဟာ တလက်မခွဲ၊ အပို ၁ ခွက်ပို ၁ ပို ခိုအယ်ဗျ၊ သာမန် ခင်ဗျားတွေ ကျုပ်တို့ဆံပင်ထက် နှစ်ဆလောက် အလုံးရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒါတွေက နို့ပေပဲ လွှဲ ဆံပင်ဆိုတာတော့ ထင်ရှားပါတယ်”

“ကျုပ်ဖြင့် အတိုင်းအတာကို နားမလည်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

“ခါက အကုန်အကျပ်ကွပ်ကွေ့၊ တိုင်းတာတဲ့ ကိရိယာရယ်၊ မျက်စိအမြင်ရယ်၊ အလေ့အကျင့်ရယ် ပေါင်းစပ်လိုက်လင် မခက်လှပါဘူး၊ အခု ဗေဒမျှလာရှိတာက ကဲ လားဗျ၊ အဖြူမှန်ကလေးတွေ ကျုပ်ပြအံ့မယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် မှန်ကန် တားသော အခြားစားပွဲတလုံးပေါ်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ဝန်မြန်တူတူတွင် ကပ်နေသော အဖြူမှန်ကလေးများကို မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်၍ပြောပြနေသည်။

“နဲ့အလုံးကြီးတဲ့ အမှန်ကလေးတွေကို ကျုပ်ကြည့်နေတယ်၊ နို့ပွန်နို့ရဲ့ အရင်းဘက်ပေါ့၊ အမှန်ကလေးဟာ မှန်လို ထုတ်ချင်းဝတ် ပြင်ရတယ်ဗျ၊ ကျောက်သလင်းလို့ကြည့်ပြီး အလွန်တော့ ပြင်နေတယ်၊ တကွာနဲ့ တကွာ ဖပ်နေတဲ့ သဘောလဲရှိတယ်၊ မြေပြုမှန်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့၊ ဆန်မှန်တို့လဲ မပြင်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါတွေမှန်ကော မပြင်နိုင်ဘူးလား”

“မပြင်နိုင်ပါ ဘူးဗျာ၊ အကဲတော့မှန်က မှန်လို ကြည့်နေနိုင်ပါ လား”

“ခါဖြင့် လိပ်ခွံ၊ ခုခဲ”

“ဟုတ်ဗျ၊ နေရာကျလိုက်လေဗျာ၊ ပုလဲ ပုလဲ ဟုတ်ပြီ ကိုတင်မောင်ရေ၊ အခု ကျုပ်တို့စားရတယ်၊ ခပ်ချာသာတခါတခါ ဒီလိုအချက်မျိုးကလေး ဝင်ထောက် ပေးတတ်တာ ဆံပင်ရော ကျတာဘဲဗျာ၊ ဒီတော့...”

အဆိုပါမှာ ၉ နာရီ ၄၀ ရှိပြီ ဖြစ်၍ ကျန်တော်လဲ အလုပ်ချီနီ နီးနေပြီ၊ ပြစ်သောကြောင့် ဦးထင်ကျော်က ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် အလုပ်သို့ လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် အလုပ်မှ အချိန်နောက်ကျ၍ ပြန်လာရာ ညနေ ၅ နာရီ ထိုးမှ အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ကိုသော် ရှိအချိန်၌ ဦးထင်ကျော်သည် အိမ်သို့ ပြန်မရောက်သေးချေ။

ညနေ ၆ နာရီ ၁၅ မိနစ်တွင် ဦးထင်ကျော်သည် မင်္ဂလာကြီးစွာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက် မိမိ၏ကျင် ကျွန်တော်လည်း ထို၏ အရိပ်အကဲကိုသာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေခဲ့၏။

၁၅ မိနစ်ကြာမှ ကျွန်တော်က စကားစပြု...

“သယ်၊ နယ်လဲဗျ၊ သယ်သွားတာလဲ အပြန် နောက်ကျလှချေ ကလား။”

“မပြောနဲ့တော့ဗျာ ဝီကနေ ခြေလှုပ်ချည်း လျှောက်လိုက်တာ မိင်အတော် ပေါက်လိပ်မယ် ထင်တယ်၊ လိပ်ခွံဘီး လိပ်ခွံ ကြယ်သီးလုပ်တဲ့ဆိုင်တွေ ကလေးကမာ ကုန်ပစ္စည်းလုပ်တဲ့ အလုပ်ခွံတွေ စုံပါလေရောဗျာ”

“တယ်လဲ ခရီးရောက်လိက်ပါကလား ဆရာကြီး”

“ခရီးရောက်ဖို့ မပြောနဲ့တော့ ကိုတင်မောင်ရေ ကိုယ် အလုပ်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ် စိတ်ကုန်နဲ့ ကိုယ် ဆိုတော့ မော့ရုန်း ပန်းရုန်းမထိဘူး၊ အခု အိမ်ရောက်မှ မော့ပြီး ကွာကုန်လုံး မလှုပ်ခွင်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါ့တောင် သံလျက်ကုန်းက ပုလဲလုပ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စက်ခုံတခု ကျန်နေသေးတယ်၊ ကဲဗျာ ခြေပါပြီ တမင်းစားကြရအောင်”

ဦးထင်ကျော်သည် ညစာကို မြို့နယ်ကစွာ စားသောက်လေ၏။ ထမင်း စားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ပက်လက်ကလေးလှိုင်များပေါ်တွင် ထမင်းလုံးစီလျက် ရှိကြလေ၏။ ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကို မီးညှို့ပြီးလျှင် ... မောင်ဘိုးလူ လုပ်သော ပလပ်စတာ ခေါင်းပုံမှ ကူးယူသည့် ‘အကြောင်းဆုံ’ မှတ်တူ ရေးဆွဲထားသော စာရွက် ဖြန့်ပြလျက်...

“ဦးဦး အမျိုးအစားဟာ မနက်က ကျုပ်ပြောတဲ့ ဦးခုံမျိုးထဲက ပထမ အမျိုးအစားပေါ့ဗျ၊ တော့ ဘုန်းတော်ကလေးက သူ့ဆံပင် ပေါက်နေတဲ့ တွင်းဝထိပ်က ထိုးနေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့နဲ့ မတူဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ဆံပင်က ဘဲဥပုံဆင်နွှဲနေပါတယ်၊ ကဲ... ဒီတော့ သူ့ ဦးခေါင်း ချော့မချော့၊ ဆံပင် အမျိုးအစားတွေရှိပြီ၊ ထူ ဦးထုပ်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ပုလဲပုန်နဲ့ ဆံခွန်လိုလို အမူနီမျိုး နဲ့နဲ့ရောနေတာ တွေ့ရပြီ ဒီတော့ ဘာလို့သေးလဲ”

“တကယ်လို့ ဒီဦးထုပ်ဟာ သူခိုးရဲ့ ဦးကုပ် မဟုတ်ဘူးဆိုလင်ကောဗျာ”

“ဟာ... ဒါကတော့ တယ်ကတ်နိုင်မလဲ ကိုတင်မောင်၊ နို့ပေး၊ ကျုပ်တော့ ထူ ပစ္စည်းလိုက် ထင်တယ်”

“သူမိုးဟာ တယ်သွားတာ ခင်ဗျား သိနေလောက်ရက်အားနဲ့ ကျွန်တော် ကို ဖွင့်ပြော သေးဘူး”

“ကိုတင်မောင်ကလဲဗျာ၊ ကျုပ်အကြောင်း ခင်ဗျား ဆသိအားနဲ့ ခင်ဗျားလဲ အတော် ဉာဏ်ထက်တဲ့ စာရေးဆရာတယောက်ဆိုတာ ဦးခုံနယ် ပေါက်တဲ့ ဆံပင်မျိုးနယ် ဦးထုပ်မှာ တွေ့ရတဲ့ အဖြူပွန်တွေရဲ့ သဘာဝရယ် အထောက်အထားလုပ်ပြီး ဒီလူကိုရော ဒီလူ ခိုးသွား ပစ္စည်းမျိုးကိုရော ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဉာဏ်ခံလဲ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်ပေါ့ ကိုတင်မောင်ရဲ့ ကာမပြော တာချည်း အမှန်ထင်ပြီး တားကိုးမနေစမ်းနဲ့”

**BURMESE
CLASSIC**
COM

အပေါက်ငယ်တစ်ခု ပွင့်လာပြီးလျှင် မြန်မာနှင့်ကုလား အလုပ်သမား၊ စာရေးစာသား၊ ကုလီမကျန် တယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း ထွက်လာကြ၏။ အချို့လမ်းနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရှိ လာတက်ရည်ဆိုပျားဆိုရင်း၊ အချို့လည်း စက်ရုံဘေးရှိ ထန်းလျှားများ၊ ရောက်အေးဘက်ရှိ တဲအိမ်များပိုမိုသိုင်းငှားကြကုန်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အပေါက်ငယ်မှထွက်လာသူတိုင်း၏မျက်နှာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်ရှု လျက်ရှိကြရာ ထူလေးငါးဆယ်ခန့်ထွက်မိ၍ အတော်ပင်လွှမ်းမိုးလာပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ခြေလှမ်းသွားအား မမြင်ရချေ။

သို့နှင့်စိတ်ပျက်ကာ လမ်း၏အခြားဘက်ရှိ လာတက်ရည်ဆိုကလေးရုံထဲသို့ သွားတော့မည် ဆဲဆဲရှိရာ အပေါက်ငယ်မှ ဘောင်းဘီအပြုစုတ်ထားသော ခြေထောက်တောက်ပထမ ထွက်လာပြီး နောက် ထိုသူ၏ကျောထခြမ်းနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းစစ်စစ် ရှိနေသည့် ဦးခေါင်းကြီးထွက်ပေါ်လာလေ သည်။ ထိုဘူ၏ ဦးခေါင်းလုံးကြီး၌ ဆံပင်တို့မှာ အတော်ပင်ဖြူဖြူဖြူဖြူ ကက်ဦးထုပ် အသစ် တလုံးကိုဆောင်းထား၏။ ကိုယ်လုံးမှာ အကုန်လုံးခိုင်၍ ဘန်မာဟန်ရှိလေသည်။

ထိုသူသည် အပေါက်ငယ်ကိုသွားလျှင် နောက်ပြန်ထွက်ရာမှ လမ်းဘက်သို့ မျက်နှာလှည့် လိုက်ရာ ထိုအခါမှကျွန်တော်လည်း ငိုငိုမိုမိုမျက်နှာကိုကောင်းစွာမြင်ရတော၏။ အသားမှာပေါင်ဝါ ခိုနေ၍ မျက်လုံးပေါက်ကျဉ်းဝံ့၊ မျက်ခုံးပေါ့ပေါ့၊ နှာခေါင်းခပ်ပြားပြားရှိနေသောပုံမှာ ပကတိ ကုပန်လူမျိုးစစ်စစ်တယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ ထင်ရှားလျက် လာရုံသာမက ပါးပြင်တွင် ညီမိသောအရာတစ်ခုထင်ရှားနေသည်ကို ကောင်းစွာမြင်ရလေသည်။

ကျွန်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့လှည့်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လာတက်ရည်ဆို က်သို့ ကူးခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်တို့သည် စက်ရုံ၏လက်ဝဲဘက်အစုရှိသော ခိုင်တက်သို့ သားနား သပ်ယပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်သုံးလုံးအနက် နံပါတ်(၃)အိမ်ပေါ်တို့ထက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟိုမှာမျိုး တက်သွားပြီ”

“မြင်ပါတယ်ဗျာ...ကျုပ်ယူဆချက်အတိုင်း ဖုန်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်ဘဲအကြောင်းတိုက်သိုင့်လို့ ဘဲလားတော့၊ ပြောတတ်သွားချဲ့”

ကျွန်တော်တို့သည် လာတက်ရည်ဆိုကလေးသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၍ သွားတော့သည့်အခါ လာတက်ရည် နှစ်ခုကိုမှာထားပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်ပေးသော စာကရက်တလိပ်ကို မီးညှိ လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါအခြားစားပွဲမှ လူတယောက်က ဦးထင်ကျော်ထံ မီးခြစ်ဘောင်းသဖြင့် ဦးထင်ကျော်က မီးခြစ်ကိုလှမ်းပေးလေ၏။

“ဟိုဘက်စက်ရုံက ဘာစက်ရုံလဲဗျ”

(သုခိမ်း)။ “ကျုပ်စက်ရုံလဲဗျ၊ ဒီဘက်ကလေးနှင့်ကရုဏမာပစ္စည်းလုပ်တဲ့စက်ပါ”

“အင်္ဂလိပ်ပိုင်ပေးနေနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကရုဏမာတွေကို ပြုတ်ကသင်္ဘောနဲ့ အကြီးအကျယ်တပြု ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးလုပ်ပါတယ်”

“ထုပ်ချုပ်တဲ့လူတွေက အင်္ဂလိပ်တွေပေါ့၊ စီးကရက်သောက်ပါအုံး”
(စီးကရက်ကိုလှမ်းယူလျက်)...

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒီပေမံ၊ ပုံစံထုတ်တဲ့အင်္ကျီက ဆရာတယောက်ကတော့ ဂျပန်လူမျိုးပေါ့”

“အရှင်ကကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုယ့်ဆီထဲ ဂျပန်ကြီးတယောက် မိဖွားအလုပ် လုပ်ပါတယ်...
(ကျွန်တော် ဘက်သို့လှည့်လျက်) ကိုထင်မောင် ခင်ဗျားကိုဆီကိုမှတ်မိသေးသား”

ကျွန်တော်ကမကြားဟန်ပြု၍ စီးကရက်တယိုကိုမီးညှိလျက်ရှိလေ၏။

(သုစိမ်း)။ “ဒီဂျပန်အရာရှိနာမည်က ကိုထိပ်ဟုတ်သွားမလား၊ ဂျပန်မာတဲ့...ဟိုဘက်
စက်ဝင်းထဲမှာလဲ ဂျပန်အယောက်ရှိတယ်၊ သူ့မိတ်ဆွေတဲ့ နာမည်ကအတူတူ”

“ဟို”

“ဟိုဂျပန်ကြီးလဲ အရှင်ကတော့စီးကရက်မှာ လုပ်တာပဲ၊ နောက်မှန်နေကျနဲ့ မတည့်လို့
ထွက်သွားတယ်၊ အဲဒီကောင်ကြီးကတော့ ကုလီခေါင်းလုပ်တယ်၊ မြင်းရထားတောင်တယ်ခင်ဗျ၊
လျှောက်ရာအလုပ်လုပ်တာပဲ၊ တခါတလေမြင်းရထားထဲကိုယ်တိုင်မောင်းတယ်”

“သုတ္တံ ဂျပန်တွေက အလုပ်ခန့်ခွဲသွားဗျ၊ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးမဆို လုပ်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့
မမာတွေလို့ ပဟုတ်သား”

ဦးထင်ကျော်သည် ထိုသုခသောက်သော လအက်ရည်ကိုကိုပါ ပေးလိုက်သဖြင့် တစတ
အကြာတွင် ထိုသုလည်း ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်၍ စက်ခွဲဘက်သို့သို့ ထွက်သွား လေ၏။

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်အား ဂျုံစက်ခွဲသောက်သို့ ဝေါ်သွားရာ
လမ်းကြားတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ စက်ခွဲ၏ နောက်ဖက်မှ ကျွဲ၍ သွားကြလေ၏။ နောက်ဖေး
ဘက်၌ အိမ်ပြင်ပြင်တစ်ဆောင်နှင့် အထပ်အပ် အိမ်များလေးများ၊ တံတန်းလျှားများ မှီ၏။ အိမ်ပြင်၏
နံဘေးတွင် မြင်းခေါင်းတစ်ခုနှင့် ဂိုဒေါင်ကလေးအတွင်း၌ ရထားလုံးတစ်ခု ထားရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရထားလုံးတစ်ခုသော ဂိုဒေါင်ကလေး နောက်ဖက်သို့ လှည့်၍သွားရာ
ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အိမ်ပြင်ပေါ်မှ မျက်နှာတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့်...

“ဟေ့ လူနုနုယောက်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

(ဦးထင်ကျော်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပင် ပြန်၍ -)

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်က ခရုကမာ လုပ်နန်း အလုပ်ခွံ သွားမလို့ပါ”

(ခက်ထန်သော အသံဖြင့်) “သွားယင် အမြင်လမ်းက သွားမလား၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဖေး
လမ်းကြားက လာသလဲ”

“မသိလို့ပါဗျာ...”

“သွားကြ၊ သွားကြ ဒီနေရာကို လူစိမ်း မဝင်ရဘူး”

အသံမှာ ခပ်ဝပ်ဖြစ်၍ ခြောက်သွေ့သော ဂျပန်လူမျိုးတယောက် ပြစ်လေသည်။ ထိုက ချိန်၌
ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းရထား ထားသော ပုံနောက်သို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်၍ ထိုနေရာမှ ခြေမှာ
အလွန်ချောသော ခြံစေးမြေ ပြစ်ရာ ကျွန်တော် နောက်မှ ကပ်၍လိုက်ပါ သော ဦးထင်ကျော်သည်
ရှေ့သို့ ခြေတဖက် ချော်သွားပြီးနောက် ကိုယ်ကိုယ်လေးအောင်ဟန်လိုက်သည်တွင် လက်၌ပိုက်ထားသော

ပိုင်တဲ့အတွင်းမှ စက္ကူများသည် ပြင်းရထားအောက်သို့ ကွင်းစပ် ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ အိမ်ပေါ်မှ ကုမ္ပဏီကြီးက...

“ချောင်ကြိုချောင်ကြား ဝင်ချင်တဲ့ လူတွေ လဲတာကောင်းတယ်” ဟု ပြောကာ ဖက်ဖက် ပက်ပက်ရယ်သော အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော်အား ဤကဲ့သို့ အရင်တလို လုပ်သည့်အတွက် ပြစ်ရသည်ကို စိတ်ထဲမှ အပြစ်ဆင်လျက် အောက်သို့ လှင့်စင် ကျသွားသော စက္ကူရွက်များကို ကူညီကောက်ပေးလျက်ရှိစဉ်...

“ခပ်မြေးခြေချို ကိုတင်မောင်”

—ဟု ပြောသဖြင့် လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း လမ်းကြားမှ တက်ခဲ့ကြပြီးလျှင် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ပြင်းရထားတစ်စီးမှ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

အိမ်သို့ ရောက်လျှင် မောင်မိုးလူက ကျွန်တော်တို့ အပြစ်ဘူးဆိုက်တင် ဦးထင်ကြီးနှင့် ဦးမင်းနောင်တို့သည် ခုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးနှင့်အတူ ထာရောက်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကို မတွေ့သဖြင့် ညနေ ၅ နာရီခန့်လောက်တွင် တကြိမ် လာဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မှာထားခဲ့ကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ကျော်။ “ကဲ...မောင်မိုးလူ၊ ဘက်ရည် အဆင့်လုပ်ထားဟေ့၊ ကိုတင်မောင်ရေ ကျုပ်တို့ တရားတစ်ခု အိပ်လိုက် ကြဦးစို့ဗျာ”

“ကြော်...ဝါထက်”

ကျွန်တော်၏ စကားပေမီ ဦးထင်ကျော်မှာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် အိပ်၍ နေလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ညနေ ၇ နာရီခန့်လောက်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာရာ ဦးထင်ကျော်သည် လတက် ရည် စား ပွဲတို့ ထောက်နေလေပြီ။ သို့နှင့် ကျွန်တော် တို့လည်း ညနေ လတက် ရည်ကို သောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်က သတင်းစာကို လျက် မှီထု၊ ဦးထင်ကျော်မှာမူ အိမ်ဦးခန်းရှိ ကြိမ်ပက်လက်ကုလားတိုင်ပေါ်တွင် ဆေးထဲဖြင့် မှိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

ညနေ ၅ နာရီ ဘာသာရောက်တွင် ဦးထင်ကြီးနှင့် ဦးမင်းနောင်တို့သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာရာ ၎င်းတို့နှင့်အတူ အိပ်စပ်တံတော် ဦးသာမင်သိသူလည်း ပါလာလေသည်။ ဦးသာမင် သောက်ငှာ ခန့်ပို့၍ ခုလိပ်အရာရှိ ခိုက်၍ ဖြစ်ပြီးလျှင် ရုပ်ရည်အားဖြင့် ထနားကမားရုံအထိ သူ၏ မျက်လုံးကြည်ပုံကို ကျွန်တော် သဘောမကျလှချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆွေမျိုးများအား နေရာတိုင်ခင်းပေး၍ ဦးထင်ကျော်က ကျွန်တော်နှင့် အပ်စပ်သော ဦးသားပင်အား မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က တွေ့ရသည်ကို ဝမ်းမြောက်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြခဲ့ရ၏။ ဦးမင်းကြီးက ဦးထင်ကျော်အား အစဉ် ကြည်ညိုသည့် လက္ခဏာဖြင့် ကြည့်ရှုနေတတ်ရာ ဦးမင်းနောင်မှာပင် ယခင် ပထမတစ်ခေါက် လာစဉ်ကကပ်စပ် စိတ်ဝင်သော လက္ခဏာဖြင့် မကြာခဏ ဦးမင်းကြီးကိုရမ်းကာ ချစ်ခင်ချမ်းသာမှုကိုပြသလေသည်။ အပ်စပ်သော ဦးသားပင်က...

“ဟယ်၊ နယ်လဲဗျ ဦးထင်ကျော်၊ ဦးမင်းနောင် စိတ်ချမ်းသာစရာ သတင်းကောင်းကလေးများ ချပြလာဗျ”

ဦးမင်းနောင်ကလည်း စိတ်ချမ်းသာသည့် အမူအရာဖြင့်...

“ကျွန်တော် ပေးခဲ့တဲ့ ဦးထင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသိရှိရတာ စုံစမ်းလို့ ရပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဦးမင်းနောင် ပေးခဲ့တဲ့ ဦးထင်ကို ကျွန်တော်တို့ သေသေချာချာတဲ ခင်ဆေး လမ်းဆပ် ပြီးပါပြီ။ စိတ်ဝင်စားစရာ အချက်အလက်ကလေး နဲ့နဲ့ပါပါ။ တွေ့ရပါကယ်”

ထို... အမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဆုံးပင်မဲ့ အချက်၊ အဟိတ်ပစ္စည်းတွေ ပါသွားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်များ တွေ့သလားဦးထင်ကျော်ရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တခေတ္တကတော့ စစ်ပြီးပါပြီ”

ဦးထင်ကျော်၏ မျက်နှာမှာ မျက်နှာဖုံးစပ်၍ လူလိုက်သကဲ့သို့ ပြုံးရယ်ခြင်းလည်းမရှိ၊ ခက်ထန်ခြင်းလည်းမရှိဘဲ ပကတိ အပွားပင်ကင်းမဲ့သော အသွင်သို့ ရုတ်ချည်း ပြောင်းလဲသွား လေသည်။

ကျော်၊ “ဒါ့သွားတဲ့ ပစ္စည်း... ကျွန်တို့မျိုးများ ပြီး... ခင်ဆေး... ခြင်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဥပမာ ကြွေရုပ်၊ နန်းချီကား၊ ပုလဲ၊ လိမ့်ခွံ ဒါမျိုးတွေနဲ့ပဲတော့”

ဦးမင်းနောင်မှာ အားရဝမ်းသာနှင့် မျက်နှာများဝှင်၍လာကာ လက်ဝဲခြေထောက်လျက် စိုကေ၏။ ကင်စပိတ်တော် ဦးထင်ကျော်မှ ယခင်က သိရှိခဲ့ရသော ခပ်ချော့ချော့ မျက်နှာ မှုနေရာမှ ဦးထင်ကျော်၏ ကောက်ကို ချော့ချော့သောအခါ မျက်နှာများ မျက်၍ သွားပြီးသောက်...

“ဟယ်လီမျှား၊ လုပ်သိသလဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကောင် အခု အချက်ရှိက သံကြိုးရမှု ပိုမိုပိုမိုတွေ ပါသွားတာ သိရတယ်၊ ဦးမင်းအောင်သိက ချိတ်လိုက်တဲ့ သံကြိုးရတာ နာရ ခက်လောက်တဲ့ မှီအုံးမယ်”

သွင်း... “အိုလီထိုဟင်သူရီး ဟယ်သွားသလဲခင်ဗျာကောင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြောနိုင်ကောင်း ပြောနိုင်မှာပါခင်ဗျာ”

“ဟာ ဒါကတော့ အပ်စပ်သောကြီး ပြောနိုင်မှာပေါ့ ဦးမင်းနောင်”

“ဟယ်လီထင် ဦးမင်းနောင်၊ သူရီးက ကပ်တဲကကောင်းကောင်း၊ အသားမိမိ၊ အပ်စပ် တောင် နဲ့နဲ့ပြောပြ၊ သူ့ဦးထင်ကို ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တခေတ္တကတော့ စစ်ဆေးပြီးပြီဆို ကျွန်တော် ပြောပြပြီးမဟုတ်လား၊ ဦးမင်းနောင်ရဲ့ သူရီးက ခေါင်းကုံးတယ်၊ ဦးထင်ပေါ် အပြုမူကလေးတွေ တပ်နေတာလဲ တွေ့ရတယ်၊ ဒါဟာကိုထောက်တော့ လူသိက သိလုပ်ပြောလုပ်ရုံမှာပဲဖြစ်တော့ကိုကို ခက်မှာဖြစ်စေ၊ လုပ်နေတဲ့အလုပ်အကိုင်ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်တော်တို့သိတာတော့ ဒါလောက်ဘဲ၊ လိုက်

ပိုပြီး ဦးထင်ကျော်က ဆီလို့ ခြောပြောင်လဲ ကျွန်တော်က အင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးထင်ကျော်”

ကျော်။ “နဲ့နဲ့ပါ။ ဤကော့ကျပ်ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်မယ်။ မိမိပေမဲ့ ဒီအထဲချက်အလက်ကလေးတွေဟာ ငွေမျှားတို့အသုံးကျကောင်းကျပါလိမ့်မယ်။ ဥပမာအားဖြင့်တော့၊ ဆံလျက်စွန်းမှာရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားသားပိုင် ကုမ္ပဏီမာနဲ့ ပုလဲလုပ်ငန်းတပ်တဲ့ အိ(စ်)အေဒွာတစ် ကုမ္ပဏီမှာ ပုံစံထုတ်အရာရှိလုပ်နေတဲ့ ကျုပ်လူမျိုးတယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က မူတာချီမာတဲ့။ အဲဒီလူအိကိုသွားပြီး သူ့ခေါင်းကိုဦးထုပ်နဲ့ တိုင်းကြည့်ယင် တော်ကောင်းတော်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလူက အရာရှိတန်းလျား အိမ်နံပါတ်(၃)မှာ နေတယ်”

ပုလဲပိတ်တော်ဦးသားခင်သည် မှတ်စုစာအုပ်ကို အိတ်ထဲမှ ကပျာကရာ တုတ်ပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်၏ကောင်းပျားကို ကပျာကရာရေးမှတ်လျက်ရှိလေ၏။

(ဦးထင်ကျော်က အေးအေးသောအသံဖြင့်ဆက်လက်၍-)

“နောက်ပြီးတော့ အဲဒီစက်ရုံ ဟိုဘက်က ကပ်လျက်ရှိတဲ့ ကျုံစက်တခုရှိတယ်။ ကျုံစက် နောက်ပေးက ရှစ်ထပ်အိမ်မြင့်မြင့်ထဲမှာ ကံကု ဆိုတဲ့ ကျုပ်လူတယောက်ရှိတယ်။ ဒီကျုပ်လူက မြင်းရထားတောင်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် တခါတလေ မောင်းတယ်။ သူ့အိမ်ရှေ့ပျက်စောင်းထိုးကိုခေါင်ကလေးမှာ ရထားလုံးတစ်လုံးရှိလေရဲ့။ အဲဒီရထားလုံး နောက်ကျောဘက်မှာ ရှိတဲ့နံပါတ်က ၂၇၉၊ ဂါပေမဲ့ နံပါတ်ရေးထားတဲ့ ကြေးပြားက တောင်လေးထောင့်မှာ အပေါက်ကလေး လေးပေါက်ရှိတယ်။ နံပါတ်လိပ်ကြေးခြားဆပ်ပြီး ထပ်ချင်တပ်ဖို့ လုပ်ထားတာနဲ့ တူတယ်။ အဲဒီ မြင်းရထားပိုင်ခွင့်ကံကု ဆိုတဲ့ ကျုပ်လူဟာ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ည ၁၁ နာရီ ခွဲလောက် ဘယ်မှာ ရှိသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့စစ်ကြည့်ပေါ့”

အင်စပိတ်တော်ဦးသားခင်သည် လောဘတကြီး ဆက်လက် ရေးသား လျက် ရှိလေသည်။ ဦးမင်းနောင်သည် ဝမ်းသာသားရ နေရာမှ ခုန်၍ထလိုက်ပြီးနောက်...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးထင်ကျော်။ ကိုင်း အင်စပိတ်တော်မင်း ကျွန်တော်တို့ အခုသွားဖမ်းဖို့ဖြစ်မယ်။ အချိန်ကုန်ခံလို့မဖြစ်ဘူး သွားကြပါစို့ ဝင်ဗျာ”

...ပါစပ်မှ တကွတ်ကွတ်နေရွယ်ကာ အင်စပိတ်တော်ဦးသားခင်အား အတင်းတွဲခေါ်သဖြင့် နော်သည်ဖျားလည်း ချက်ခြင်းလိုပင် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားကြတော့၏။

ရည်စည်များ ဆင်းသားပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကို ပိုးညှိကာ ပက်ထက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုက်ကိုပစ်လိုက်ပြီးနောက်

“ကင်း၊ အခုမှတော့ ဆေးဆေးဆေးဆေး ဆေးတံထောက်ရတော့တယ်ဗျာ၊ ဒီ ကိုသားခင်ဆိုတဲ့ လူက အယ်လင်းမျိုးဖြစ်ပြန် သူက ဆီယောင်ကား၊ တတ်ယောင်ကား လုပ်ချင်တယ်ကိုတင်မောင်၊ လုပ်ခိုက်မကဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို မိန်းမလို မိန်းမခွာ ခေါ်လိုက် ယေ့ လိုက်ချင်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်လဲ အမြင်ကပ်ကပ်စိုတာနဲ့ စကားကုန်အောင်ရှင်းမပြုလိုက်တော့ဘူး၊ အကိုမျှုပ်ဘဲ ပြောလိုက်တော့တယ်”

“ဘုရားမပြောမင် ကျုပ်ကိုတော့ ပြောပါအုံးဗျာ”

“ဒီလိုရဲ့ ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ကျုပ်ဟုတ် အယူအဆတော့တာ လွယ်လွယ်ပါဘဲဗျာ၊ မဲယဉ်း လုပ်ကူး၊ ပြီးတော့ တချို့ဟာလဲ ကျုပ်ဉာဏ်ရမ်းချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်ဆန်ပိုလိုရီ ခေါ်တဲ့ မနုဿဗျူဟာကျမ်းထဲက ဖုတ်အပါဗျာ၊ လူသတ္တဝါမျိုးကို အကြမ်းပြင်းဆေးဖြင့် (၃)မျိုးခွဲခြား တားတယ်၊ လူမည်းမျိုး၊ လူဖြူမျိုး၊ လူဝါမျိုးဆိုပြီး၊ ၃မျိုးစုံတယ်၊ လူမျိုး ၃မျိုး စုံတဲ့ အနက် ဦးစွဲ ကနေအတာ၊ ဆံပင်အနေအထားတွေဟာ တမျိုးမတူပါဘူး မတူကြဘူး”

“ဟယ်က...”

“လူမည်းမျိုးမှာ ဦးခွံဟာ ခွံပြီး ကျဉ်းမြောင်းတယ်၊ မျက်လုံးအိမ်တည်ရှိတဲ့ မျက်ကွင်း ဟာလဲ ခွံပြီးကျဉ်းတယ်၊ ပြီးတော့ ဆံပင်ဟာလဲပဲကြိုးများလို့ ခပ်ပြားပြားဖြစ်ပြီးနာရီသံပတ်လို တွန့်လိပ်နေတယ်၊ လူဖြူမျိုးမှာတော့ ဦးခွံဟာ ဘဲဥပုံ၊ မျက်ကွင်းဟာလဲ ဘဲဥပုံဘဲ၊ ဆံပင်က ခပ်ပြားပြားနဲ့ လုံးပတ်ခပ်လျားလျားရှိပြီး လှိုင်းတွန့်လှိုင်းဖြစ်နေတယ်၊ နောက်ဆုံး မွန်ကိုအမျိုးအနွယ် ဖြစ်တဲ့ လူဝါမျိုးကတော့ ဦးခွံတိုတယ်လုံးတယ်၊ မျက်ကွင်းအိမ်ဟာလဲ တိုတိုနဲ့ ဝိုင်းတယ်၊ ဆံပင်က လုံးပတ်ဝိုင်းပြီး ပြောင်စင်းတယ်၊ ဒီတော့ အားလုံးကိုခွဲပြီး အကြမ်း ခွဲခြား ပြောရမယ်ဆိုရင် လူမည်းမျိုးက ဦးခွံရှည်တယ်၊ မျက်ကွင်းရှည်တယ်၊ ဆံပင်ပြားတယ်၊ လူဖြူမျိုးက ဦးခွံတဲဥပုံ၊ မျက်ကွင်းတဲဥပုံ၊ ဆံပင်လုံးပတ်တဲဥပုံရှိတယ်၊ လူဝါမျိုးကတော့ ဦးခွံ လုံးတယ်၊ မျက်ကွင်းလုံးတယ်၊ ဆံပင်လုံးတယ်...ဒါပေါ့ဗျ”

“အင်း...စာနဲ့ ပေမဲ့ ဆိုတော့ ကယ်သေချာတာဘဲ”

“အခုအမှုမှာ ဦးခွံဝိုင်းစက်စက် ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒို့ ပေမဲ့ ကျုပ်ကထောက်လှမ်းနည်းကို ပြောတာနော်၊ ဦးခွံတိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေ၊ အမေရိကန်တွေ ဆမျှားကြီးရှိတာပေါ့၊ အခုတွေ့ရတာက ဒီဦးခွံ ဝိုင်းဆုံးလုံးကြီးပေါ့မှာ လုံးပတ် ဝိုင်းစက်တဲ့ ဆံပင် ကို တွေ့ရတော့ ဒီလူဟာ မွန်ကိုအနွယ် တင်ဟောက်ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်တွက်တယ်၊ ဒီဟာတွင်မကသေးဘူး၊ သူ့ ဦးဇာပတ်မှာတော့ရတဲ့ ကရု ကမာမုန်ကလေးတွေနဲ့ ဂျုံမွန်ကလေး နဲ့နဲပါးပါးတွေရတော့ ဒီလူဟာ အမှတ်လူမျိုးသော်ရင်း၊ ဂျပန်သော်ရင်းဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်တွက်တယ်”

“ကယ်ကောင်းဗျာ...”

“ပြီးတော့ ဟင်ကျုပ်လို့တွေ့ရတဲ့ ဆံပင်မျှားကလုံးပတ်လဲဝိုင်းတယ်၊ အချင်းကတိုင်းအထွာလဲ အင်မတန်ကြီးတယ်လို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဟာ ဆံပင်အမျိုးပေါ့၊

“မိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီအကောင်တွေ ဘယ်ပြေးနိုင်တာမှတ်လို့”

“အင်း...မိတာဟော့ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီ့ ပေမဲ့ကိုသာစင်ဆိုတဲ့လူကတော့ ခင်ဗျားကို နဲ့နဲ့လေးမှ ကျေးဇူးတင်မဲ့လူမဟုတ်ဘူး၊ နာမည်ယူကော့ သူကဟူမာ”

“ဟူပါစေဗျာ...ကျုပ်က နာမည်ကို မလိုပဲပါဦး၊ ကျုပ်ကတော့ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ အ စိုင်း ဆောင်မြင်ရင် ကျုပ်ကြေနှပ်ပါပြီ”

“အင်း...ခင်ဗျားလဲ” သူတော်ကောင်းကြီးကဟော့ကံအဲဒီထင်ကျော်”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်အကြောင်း ခင်ဗျားကဲ အသိထားနဲ့ ဘယ်သူ့မသိသိဘုရားသိတယ် ဆိုမဟုတ်လားဗျ”

“ဟား...ဟား...ဟား ကောင်းပါဗျာ”

BURMESE
CLASSIC
.com
